

Sygn. akt I C 24/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Adam Maciński

Protokolant: Andżelika Iwaniec

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **A. G. (1), małoletnich A. G. (2) i R. G. reprezentowanych przez A. G. (1)**

przeciwko stronie pozwanej **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **(...) S.A. w W.** na rzecz powódki **A. G. (1)** kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od 04 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej **(...) S.A. w W.** na rzecz małoletniego powoda **A. G. (2)** kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od 04 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej **(...) S.A. w W.** na rzecz małoletniego powoda **R. G.** kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od 04 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;

IV. dalej idące powództwo oddała;

V. nie obciąża powodów kosztami procesu;

VI. brakującymi kosztami sądowymi obciąża Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Sygn. akt I C 24/13

UZASADNIENIE

Powódka A. G. (1) wraz z małoletnimi powodami A. G. (2) i R. G. domagali się zasądzenia od (...) spółki akcyjnej w W. kwot po 150.000 złotych na rzecz każdego z powodów wraz z ustawowymi odsetkami od 04 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swych żądań powodowie wskazali, że (...) r. w wyniku wypadku na terenie budowy, śmierć poniósł D. G.. Wypadek spowodowany był niezgodnym z przepisami użytkowaniem sprzętu w postaci ładowarki V. (...). Użytkowanie powyższego sprzętu objęte było ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił powodom odszkodowania, lecz odmówił wypłaty zadośćuczynienia. Tymczasem śmierć D. G. wywołała w życiu powodów nieodwracalne zmiany. Naruszone zostało ich prawo do życia w pełnej rodzinie, zerwane zostały więzi emocjonalne. W wyniku śmierci męża powódka doznała zaburzeń adaptacyjnych, nie mogła otrząsnąć się z tragicznego przeżycia. Małoletni powodowie zostali zaś pozbawieni ojca. Wobec powyższego strona pozwana powinna zadośćuczynić powodom naruszenie ich dóbr osobistych, mimo

że wypadek miał miejsce przed wprowadzeniem do kodeksu cywilnego przepisu art. 446 § 4. Stanowisko takie jest zgodne z przepisami konstytucyjnymi, jak praktyką orzecniczą.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła, że zdarzenie miało miejsce przez 03 sierpnia 2008 r., a więc przed wprowadzeniem przepisu art. 446 § 4 kc, który to jest podstawą prawną do żądania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci osoby bliskiej. Ponadto zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela, określony w art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 392), różni się od odpowiedzialności sprawcy szkody. Obejmuje on wyłącznie odszkodowanie za szkodę będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Nie dotyczy więc odpowiedzialności za krzywdę wywołaną naruszeniem innych dóbr osobistych, niż wymienione. Ponadto wysokość zadośćuczynienia, której domagają się powodowie, jest niewspółmierna do doznanej przez nich krzywdy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) r. we W., na terenie budowy prowadzonej przez (...) sp. z o.o. we W., doszło do wypadku przy pracy, w wyniku którego śmierć poniósł D. G.. Przyczyną wypadku było niedopełnienie przez kierowników budowy obowiązków nadzoru robót, w tym zastosowanie niewłaściwej technologii transportu płyt i użycie do tego ładowarki marki V(...). Przedsiębiorstwo (...) było ubezpieczone od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) spółki akcyjnej W..

Dowód: - wyrok z 09.04.2008 r. w sprawie XII K 660/07 k. 12-13.

- w aktach szkody nr (...): polisa nr (...).

W momencie wypadku D. G. pozostawał w związku małżeńskim z powódką A. G. (1). Byli małżeństwem od 21 lutego 1998 r. Mieli dwójkę małoletnich dzieci, R. i A.. R. G. urodził się (...), a A. G. (2)(...) r.

W okresie wypadku D. G. pracował w przedsiębiorstwie (...) i utrzymywał rodzinę. Powódka A. G. (1) przebywała wtedy na urlopie wychowawczym. Studiowała też zaocznie w Wyższej Szkole (...).

Dowód: - w aktach szkody nr (...): odpis skrócony aktu małżeństwa oraz odpisy skrócone aktów urodzenia.

D. i A. G. (1) tworzyli zgodne i zgrane małżeństwo. Wzajemnie się wspierali. Powódka mogła liczyć na męża w każdej sytuacji. Wspólnie wyremontowali otrzymane z zasobów komunalnych mieszkanie, w którym zamieszkali z synami. Rodzina G. spędzała ze sobą dużo czasu. Często spacerowali, jeździli na rowerach. Spędzali też razem wakacje, głównie u matki zmarłego, w G..

Śmierć męża była dla powódki traumatycznym przeżyciem. Nie chciała jeść, głównie leżała i spała. Miała problemy z opiekowaniem się dziećmi, pomagali jej rodzice. Nie chciała wychodzić z domu, bała się o siebie i o dzieci. Nie mogła spać, śnił jej się mąż. Odizolowała się od innych. Po upływie okresu urlopu wychowawczego nie wróciła na stałe do pracy, gdyż nie mogła skupić się na obowiązkach. Do dziś pozostaje bez pracy, zajmując się dziećmi. Zrezygnowała też ze studiów.

Początkowo powódka nie chciała korzystać z pomocy lekarskiej. Nie chciała rozpamiętywać straty i rozmawiać o wypadku. W końcu rodzina przekonała ją, by udała się do lekarza psychiatry. 12 września 2007 r. i 23 grudnia 2007 r., powódka odbyła konsultację psychiatryczną, a w październiku 2007 r. psychologiczną. W czasie pierwszej wizyty lekarz stwierdził u A. G. (1) obniżony nastrój i afekt depresyjny. Zalecił jej leki w postaci M. i A.. Po przyjęciu leków powódka czuła się lepiej, zaczęła funkcjonować, lepiej spała. W trakcie przyjmowania leków utrzymywała się poprawa samopoczucia i funkcjonowania powódki. A. G. (1) stosowała powyższe środki farmakologiczne przez około rok czasu. Kolejna wizyta powódki u lekarza psychiatry miała miejsce 15 marca 2011 r. Powódka zgłosiła się wtedy na badanie do specjalisty psychiatry, psychiatry dzieci i młodzieży. Zdiagnozował u niej przedłużoną reakcję adaptacyjną depresyjną.

Śmierć męża miała istotny wpływ na stan zdrowia psychicznego powódki i wywołała u niej zaburzenia depresyjne. Mają one umiarkowany charakter i są nawracające. Stan ten jest kwalifikowany jako żaloba patologiczna. Powódka wymaga leczenia psychiatrycznego, w tym farmako- i psychoterapii. Mimo nawracających co jakiś czas okresów pogorszenia stanu zdrowia, powódka nie decyduje się na leczenie. Nie chce opowiadać o sobie i o utracie męża.

Dowód: - opinia sądowo-psychiatryczna wraz z opinią uzupełniającą k. 105-106, 122-123

- ustna opinia uzupełniająca (e-protokół z 24.09.2014 r. 00:02:53-00:20:56),

- karta porady specjalistycznej k. 87-88,

- konsultacja psychiatryczna z 15.03.2011 r. k. 91-92,

- zeznanie powódki (e-protokół z 17.06.2013 r. 00:02:26-00:25:33).

W dwa lata po śmierci D. G. powódka związała się z bratem zmarłego męża. Obecnie nie pozostają już w związku, ale mają małoletniego syna, który urodził się w (...) r.

Dowód: - zeznanie powódki (e-protokół z 17.06.2013 r. 00:02:26-00:25:33).

Zmarły D. G. miał dobry kontakt z małoletnimi synami. Poświęcał im dużo czasu, starał się jak najczęściej z nimi przebywać. Zajmował się synami po pracy. Był domatorem, a w czasie wolnym najchętniej podejmował aktywności razem z żoną i dziećmi.

R. G. bardzo przeżył śmierć ojca. Przed wypadkiem był wesołym dzieckiem, a od momentu zdarzenia spoważniał i posmutniał. Pojawiły się u niego problemy z nocnym moczeniem. Powódka nie zdecydowała się na skonsultowanie stanu chłopca u psychologa, gdyż bała się, że zacznie rozpamiętywać zdarzenie. Co jakiś czas małoletniemu przypomina się ojciec i wtedy o nim wspomina. Młodszy syn, A. G. (2), w chwili wypadku miał dwa lata. Również odczuł brak ojca. Nie był w stanie zrozumieć, co się wydarzyło.

Dowód: - zeznanie powódki (e-protokół z 17.06.2013 r. 00:02:26-00:25:33).

28 lutego 2011 r. A. G. (1) udzieliła pełnomocnictwa przedsiębiorstwu (...) S.A. we W., które 27 kwietnia 2011 r. w imieniu jej oraz jej synów wystąpiło do strony pozwanej o wypłatę odszkodowania i zadośćuczynienia. W toku postępowania likwidacyjnego (...) spółka akcyjna w W. wypłaciła na rzecz powódki oraz małoletnich powodów odszkodowanie w wysokości po 40.000 złotych z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej. Ponadto zwróciła koszty pogrzebu. Odmówiła wypłaty zadośćuczynienia.

Dowód: - w aktach szkody nr (...): pismo strony pozwanej z 20.09.2011 r.,

- pisma strony pozwanej z 15.06.2011 r. k. 19-20.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. przyznał powodom rentę rodzinną w wysokości 1.305,15 złotych netto miesięcznie. Ponadto wypłacił powodom jednorazowe odszkodowanie z tytułu śmierci wskutek następstw wypadku przy pracy w wysokości 42.845,00 złotych dla powódki i po 8.331,00 złotych dla każdego z małoletnich powodów.

Dowód: - informacja ZUS O/W. k. 95.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, co do zasady oraz w części, co do wysokości, zasługiwało na uwzględnienie.

Co do zasady, poza sporem pozostawała kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z dnia (...) r., wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Strona pozwana zakwestionowała jednak, by przed 03

sierpnia 2008 r. istniała podstawa prawna do przyznania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią osoby bliskiej. Podniosła ponadto, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ogranicza się do naruszenia konkretnych dóbr osobistych, to jest życia, zdrowia i mienia. Zarzuciła też, że żądana wysokość zadośćuczynienia jest niewspółmierna do doznanej przez powodów krzywdy.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, w tym akt szkodowych i dokumentacji medycznej, a także w oparciu o opinię biegłego lekarza psychiatry i zeznania powódki.

Podstawą prawną żądania powodów są przepisy art. 448 kc w zw. z art. 23 kc i art. 24 § 1 kc. Na podstawie art. 24 § 1 kc w razie dokonanego naruszenia dobra osobistego, ten, czyje dobro zostało naruszone, może na zasadach przewidzianych w kodeksie, żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Z kolei zgodnie z art. 448 kc, w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Nie można zgodzić się ze stroną pozwaną, że dopiero art. 446 § 4 kc, wprowadzony ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), stanowi podstawę do dochodzenia zadośćuczynienia w związku ze śmiercią osoby bliskiej. W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się bowiem, że spowodowanie śmierci bliskiej osoby może naruszać dobra osobiste członków rodziny zmarłego, a tym samym uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Podstawa prawna do zasądzenia zadośćuczynienia istniała zatem jeszcze przed 03 sierpnia 2008 r. Przepis art. 446 § 4 kc wprowadził po prostu możliwość żądania zadośćuczynienia bez konieczności wykazania naruszenia dobra osobistego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10). Sąd podziela zaprezentowany wyżej pogląd o możliwości dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc. Ponadto należy zauważyć, że przyznaniu takiego zadośćuczynienia nie stoi na przeszkodzie art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zgodnie z którym, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Strona pozwana zarzuciła, że w świetle powyższego przepisu, ubezpieczyciel odpowiada wyłącznie za szkody będące następstwem naruszenia dóbr w postaci życia, zdrowia i mienia. Nie można jednak przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych odczytywać bez powołania się do przepisów regulujących umowę ubezpieczenia. Według art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Ciężący na ubezpieczycielu obowiązek wypłaty odszkodowania obejmuje więc wszystkie te szkody, za które odpowiada ubezpieczony. W niniejszym przypadku szkodą taką jest utrata męża, ojca, która pozbawiła powodów pełnej rodziny i skutkowałą doznaniem przez nich krzywdy. Nie można więc zaaprobować twierdzenia strony pozwanej o ograniczonym katalogu dóbr, których naruszenie skutkuje odpowiedzialnością ubezpieczyciela.

Powodowie domagali się zadośćuczynienia w związku z naruszeniem ich dóbr osobistych i w ocenie Sądu takie naruszenie wykazali. Katalog dóbr osobistych zwarty w art. 23 kc jest katalogiem otwartym. Obejmuje wszystkie dobra niematerialne, związane z funkcjonowaniem i istnieniem człowieka, które to ze względu na swą istotną wartość chronione są przez prawo. Do dóbr tych zalicza się prawo do życia w rodzinie, do pielęgnowania i utrzymywania, a przede wszystkim kontynuowania więzi rodzinnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09). Więzy rodzinne łączące D. G.z żoną i dziećmi zostały zaś zerwane w wyniku wypadku z (...) r. Istnieje tu więc związek przyczynowy między działaniem sprawczym, jakim było spowodowanie wypadku przy użytkowaniu koparki, a naruszeniem dobra osobistego powodów. Tym samym nietrafne jest twierdzenie strony pozwanej, że działanie sprawy nie było nakierowane w stosunku do osób poszkodowanych. Przepisy art. 448 kc i art. 24 § 1 kc uzasadniają zadośćuczynienie w sytuacji naruszenia przez osobę trzecią dobra osobistego, co też miało miejsce w niniejszej sprawie. Niewątpliwie też zarówno powódka, jak małoletni powodowie doznali krzywdy wobec utraty

prawa do życia w pełnej rodzinie. Dlatego też zasadne jest żądanie przez nich zadośćuczynienia z tego tytułu. Oczywiście ustalenie intensywności cierpień po stracie bliskiego jest niezwykle trudne i nie da się ich określić według konkretnej skali czy stopnia. Nie można też wycenić bólu i smutku, który towarzyszy takiej utracie. Przyznanie zadośćuczynienia powinno jednak uwzględniać cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rolę w rodzinie pełnioną przez osobę zmarłą czy wreszcie zaburzenia, jakie ta utrata spowodowała. Nie można też zapomnieć, że już ze względu na obiektywne kryteria strata bliskiego powoduje najdotkliwszą krzywdę (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2012 r., IV CSK 416/11).

Postępowanie dowodowe wykazało, że powódkę A. G. (1) łączyła z mężem silna więź emocjonalna. W chwili wypadku byli małżeństwem od ponad 8 lat. Powódka straciła więc jedną z najbliższych osób, męża, którego zdążyła już dobrze poznać i z którym była zżyta. Tworzyli zgodny związek. Powódka mogła liczyć na męża w każdej sytuacji. To D. G. zajął się remontem mieszkania, wspierał powódkę w czasie narodzin dzieci, troszczył się o utrzymanie rodziny. Można więc stwierdzić, że był głową rodziny. Cała rodzina G. spędzała ze sobą dużo czasu. Jak zeznała powódka, D. G. był domatorem. Potwierdza to, że rodzinę łączyły silne relacje emocjonalne. Śmierć męża niewątpliwie wstrząsnęła powódką. Miała problemy ze snem, jedzeniem. Wycofała się z otoczenia. Bała się, że coś złego może spotkać dzieci albo ją samą. Powódka A. G. (1) miała duże trudności ze sprawowaniem opieki nad dziećmi, musieli jej pomóc rodzice i teściowie. Powódka zwlekała z wizytą u specjalisty, gdyż nie chciała opowiadać o tragicznych przeżyciach. Opinia biegłego psychiatry potwierdza, że stres i trauma związane z utratą męża wywołały u niej umiarkowane zaburzenia depresyjne o nawracającym charakterze. Wbrew zastrzeżeniom strony pozwanej, diagnoza postawiona przez biegłego jest jasna. W przypadku powódki okres trwania typowych dla sytuacji traumatycznych zaburzeń adaptacyjnych wydłużył się, co skutkowało sklasyfikowaniem ich jako nawracających zaburzeń depresyjnych. Jak wynika z konkluzji opinii biegłego, zaburzenia powyższe wymagają psycho- i lekoterapii. Stan powódki wykroczył więc poza typowe objawy żałoby, gdyż biegła określiła go jako żałobę patologiczną. Wszystkie te okoliczności Sąd wziął pod uwagę ustalając wysokość należnego powódkce zadośćuczynienia. W ocenie Sądu odpowiednią sumą zadośćuczynienia jest kwota 30.000 złotych. Sumę 150.000 złotych, której domagała się powódka, należy uznać za nadmierną. Nie umniejszając straty i cierpienia, które stały się udziałem powódki, nie można pominąć faktu, że jej stan psychiczny oraz codzienne funkcjonowanie z upływem czasu i przy zaangażowaniu powódki, ulegną poprawie. A. G. (1) jedynie kilkukrotnie skorzystała z porad lekarza psychiatry oraz psychologa, jednak wizyty te przyniosły pozytywne efekty, co potwierdziła sama powódka. Mimo zadowalających skutków terapii, z własnej woli przerwała ją i na kolejną wizytę zdecydowała się po długiej przerwie, w 2011 r. Zrozumiałe jest, że powódka nie chce rozmawiać o tragicznych przeżyciach, jednak ma obiektywne szanse i środki na to, by powoli wrócić do normalnego funkcjonowania. Może ponadto liczyć na wsparcie rodziny, a jak sama wskazała, znajduje też siłę w swoich dzieciach. Powódka jest młodą osobą. Podjęła już próbę stworzenia nowego związku, urodziła kolejne dziecko. Niestety, jak wskazała, relacja ta zakończyła się, gdyż za bardzo rozpamiętywała męża. Nie jest jednak wykluczone, że powódka będzie w stanie zbudować długotrwały związek z innym mężczyzną. Mając na uwadze wszystkie te okoliczności Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 30.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 04 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, a oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Za uzasadnione uznał też Sąd przyznanie zadośćuczynienia małoletnim powodom. Mimo młodego wieku zdążyła się już wytworzyć silna więź emocjonalna między D. G. a jego synami, R. i A.. Szczególnie, że ojciec każdą wolną chwilę poświęcał właśnie dzieciom. Zabierał synów na spacer, uczył ich jazdy na rowerze. Całą rodziną spędzali wakacje w G., u matki D. G.. R. G. widocznie przeżył śmierć ojca. Spoważniał i posmutniał. Stres wywołał u niego moczenie nocne. A. G. (2) był z kolei zbyt mały, by pojąć, co się tak naprawdę wydarzyło, co jednak nie zmniejsza jego cierpienia. Przeciwnie. Chłopiec nagle stracił ojca, a nawet nie wiedział, dlaczego. Małoletni powodowie bezpowrotnie utracili szansę na wychowywanie się w pełnej, biologicznej rodzinie. Stracili ojca, którego rola w wychowaniu i w rozwoju emocjonalnym dziecka jest nie do zastąpienia. Powódka poświęca dzieciom wiele uwagi i troski, ale role ojca i matki są odrębne i uzupełniają się, jedno nie jest w stanie zastąpić drugiego. Małoletni powodowie nie zbudują już identycznej relacji, jaką mogli mieć z ojcem. Tym większa jest krzywda chłopców. Małoletni powodowie odczuwają brak ojca. Uświadamiają sobie ten fakt chociażby w sytuacjach, na jakie wskazała powódka, a więc gdy oglądają zdjęcia lub gdy w szkole mają opisać swoich rodziców. Z pewnością zaś jeszcze dotkliwiej odczuwają brak ojca przy okazji najważniejszych

w ich życiu wydarzeń, jak w dniu ich ślubu czy przy narodzinach własnych potomków. Dlatego też Sąd przyznał każdemu z małoletnich powodów zadośćuczynienie w wysokości po 50.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 04 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty. Kwota ta w ocenie Sadu uwzględnia stopień doznanej przez nich krzywdy, bliskość, która łączyła ich ze zmarłym i istotny charakter naruszonego dobra w postaci prawa do utrzymywania i kontynuowania więzi rodzinnych. W odniesieniu do powyższych okoliczności nadmierna była jednak w ocenie Sądu kwota 150.000,00 złotych, jakiej w imieniu powodów domagała się A. G. (1). Dlatego też Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Roszczenie o odsetkach Sąd wydał w oparciu o art. 481 § 1 kc oraz art. 817 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zgodnie z art. 14 ust. 1 cytowanej ustawy Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Również art. 817 kc reguluje 30 dniowy termin do spełnienia świadczenia, od momentu zawiadomienia o wypadku. Powodowie zgłosili szkodę pismem z 27 kwietnia 2011 r. Odsetek żądają z kolei od 04 czerwca 2011 r. Sąd uwzględnił to żądanie, gdyż obejmuje ono zarówno 30 dni na decyzję ubezpieczyciela, jak i kilka dni na obieg korespondencji, co wzięli pod uwagę powodowie.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd wydał na podstawie art. 102 kpc. Mając na uwadze trudną sytuację materialną powodów, jak i charakter dochodzonego roszczenia Sąd uznał, że zachodzi tu szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do nieobciążania powodów kosztami. Ich żądanie okazało się bowiem co do zasady słuszne, zaś ubezpieczyciel wprost odmówił jego spełnienia w postępowaniu likwidacyjnym. Sama z kolei wysokość ostatecznie przyznanego zadośćuczynienia zależna była tu od oceny Sądu.